

คุณพระ
ช่วย !

คุณพระช่วย !

พุทธศาสนิกชน

คุณพระช่วย !

ย่อคำสอนของ
พระธรรมโกศาจารย์ (พุทธทาสภิกขุ)

จัดพิมพ์โดย

กองทุนศูนย์สืบอายุพระพุทธศาสนา วัดชลประทานรังสฤษฎ์
กองทุนห้องสมุดศาลาจำปีรัตน์ วัดชลประทานรังสฤษฎ์
กองทุนเสถียรธรรม เสถียรธรรมสถาน

ท่านผู้ใดเห็นคุณค่าของหนังสือนี้
ประสงค์จะช่วยเผยแผ่เป็นธรรมทาน
ติดต่อโดยตรงได้ที่

ศูนย์สืบอายุพระพุทธศาสนา วัดชลประทานรังสฤษฎ์
อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทร.๕๘๓-๔๒๔๓, ๕๘๔-๓๐๗๔

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มีนาคม ๒๕๔๖ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
แม่พิมพ์ โดย สุเนตรฟิล์ม โทร.๘๐๓-๒๒๔๕
พิมพ์ที่ : บริษัท เอส.อาร์.พรินต์ จำกัด โทร.๕๘๓-๘๐๐๑, ๕๘๔-๒๒๔๑

คุณพระช่วย !

พุทธทาสภิกขุ

สิ่งที่เรียกว่า“คุณพระ” นี้ มีอยู่
หลายระดับ บางคนอ้างคุณพระมาเป็น
ที่พึ่ง แต่ที่จริงกลับเอาคุณผีสาวนางไม้
หรืออะไรๆ มาเป็นที่พึ่งก็มี คือเอาพระ

ไปพบกับภูตผีปีศาจ เช่นบนบานพระ
พุทธเจ้า หรือเช่นสรวงพระพุทธรูป โดย
เชื่อว่าพระพุทธรูปองค์นั้นชอบกินของ
อย่างนี้ พระพุทธรูปองค์นี้ชอบของ
อย่างนั้น เขาปฏิบัติพระเช่นเดียวกับที่
เขาทำกับผี บางทีก็เรียกพระพุทธรูปว่า
“หลวงพ่อ”

คนที่มีความรู้หน่อยจะเห็นว่าพระ
พุทธ พระธรรม และพระสงฆ์นั้น แยก
กันเป็น ๓ อย่าง แต่คนที่มีความรู้เข้าใจ
พุทธศาสนาดี จะเห็นว่าพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์นั้นเป็นสิ่งเดียวกัน เพราะ
คุณของพระพุทธเจ้าก็คือ ความสะอาด
(ปราศจากกิเลส) สว่าง (จากความมืด
เมาเข้าใจผิด) สงบ (จากความวุ่นวาย

ทั้งหลาย) **คุณของพระธรรม**ก็เป็น
ความสะอาด-สว่าง-สงบ **คุณของพระ**
อริยสงฆ์ที่มีอยู่ในจิตใจของท่าน ก็คือ
ความสะอาด-สว่าง-สงบ จะแตกต่างกัน
ก็แต่ภายนอก คือ**พระพุทธเจ้า**เป็นผู้
ตรัสรู้ **พระธรรม**คือสิ่งที่ท่านตรัสรู้
พระสงฆ์ก็คือผู้ที่รับเอาสิ่งที่พระพุทธเจ้า
ตรัสรู้แล้วนั้นมาปฏิบัติ ฉะนั้น **“คุณพระ”**
จึงหมายถึง**คุณของพระพุทธ พระธรรม**
และพระสงฆ์ รวมกัน อันได้แก่ความ
สะอาด-สว่าง-สงบ นั้นเอง

อนึ่ง **พระธรรม**ยังมี**อานุภาพ**สูงยิ่ง
ไปกว่า**พระพุทธเจ้า** เพราะ**พระพุทธเจ้า**
ก็ยังทรงประกาศว่าท่าน**เคารพพระธรรม**
ฉะนั้น การถือว่า**พระธรรม**เป็นผู้ช่วยเรา

ก็ใกล้ความจริงมากกว่า เพราะพระ
ธรรมไม่มีเกิดไม่มีดับ ส่วนพระพุทธเจ้า
มีเกิดมีดับทางร่างกาย แต่ถ้าเป็นจิตของ
พุทธะ ก็ไม่เกิดไม่ดับ อันหมายถึงพระ
ธรรมอีก ดังที่พระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดเห็น
ธรรมผู้นั้นเห็นตถาคต ผู้ใดเห็นตถาคต
ผู้นั้นเห็นธรรม ผู้ที่ไม่เห็นธรรมแม้จะจับ
จีวรของตถาคตถืออยู่ ก็ไม่ได้ชื่อว่าได้
เห็นตถาคต” และยังตรัสในวาระสุดท้าย
ก่อนที่จะนิพพานว่า “ธรรมวินัยนี้จะอยู่
เป็นศาสดาของพวกเธอในเวลาที่ล่วง
ลับไปแล้วแห่งเรา” นี่แหละ พระธรรม
คือพระพุทธเจ้า

พระธรรมได้ทำคนให้เป็นพระ
พุทธเจ้าและทำคนให้เป็นพระอริยสงฆ์

พระพุทธเจ้าและพระอริยสงฆ์จึงคือ
พระธรรม ฉะนั้น คำว่า“**คุณพระช่วย**”
นี้ ก็หมายถึง**พระธรรมช่วย**นั่นเอง

แต่สิ่งที่เรียกว่า**พระธรรม**นี้ก็มีอยู่
เป็นชั้นๆ ตามสติปัญญาของคน เช่น
เด็กๆ ก็เอาคัมภีร์เป็นพระธรรม คนที่ได้
รับการศึกษาพุทธศาสนานิดหน่อย ก็ถือ
เอาคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหมด
เป็นพระธรรม

แต่ตามหลักภาษาบาลี **พระธรรม**
หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างไม่ยกเว้นอะไร
เลย ที่เป็นฝ่ายนำมาซึ่งความทุกข์ก็
เรียกว่า **อธรรม** ที่เป็นฝ่ายนำมาซึ่งความ
ดับทุกข์ก็เรียกว่า**สัจธรรม** แล้วยังมี
รูปธรรม (วัตถุ) และนามธรรมซึ่งรู้ได้

ด้วยใจ ที่ถูกต้องนั้น “ธรรม” มีความ
หมาย ๔ ประการด้วยกัน คือ:-

๑. หมายถึง **ตัวธรรมชาติ**ทุกอย่าง
๒. หมายถึง **กฎของธรรมชาติ**
๓. หมายถึง **หน้าที่ซึ่งมนุษย์จะต้อง
ปฏิบัติตามกฎของธรรมชาติ**
๔. หมายถึง **ผลที่มนุษย์ได้รับจากการ
ปฏิบัติเช่นนั้น**

ในศาสนาที่ถือว่ามีพระเจ้า คนก็
ไม่เข้าใจเรื่อง “ตัวพระเจ้า” แต่ก็ใช้
“พระเจ้า” ให้เป็นประโยชน์ในการระงับ
ความทุกข์ร้อนใจได้ สิ่งที่เราเรียกว่า “คุณ
พระ” ก็มีความสลับซับซ้อนเดียวกับคำว่า
“พระเจ้า” เหมือนกัน และอันที่จริงก็เป็น
สิ่งเดียวกัน ถ้าใครจะถือว่าเป็นสิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์ก็ตามใจ แต่การที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยนั้น ต้องไม่ใช่เป็นไปในลักษณะที่ศักดิ์สิทธิ์หรือเร้นลับ มิฉะนั้นจะกลายเป็นความมกมาย ดังเช่นที่คนบางคนเชื่อว่าวิญญาณของพระพุทธเจ้า หรือของพระเจ้าจะมาช่วยเหลือเขาได้

สิ่งที่เรียกว่า **“พระ”** นี้ เรามีไว้สำหรับปราบ**“มาร”** เพราะมารเป็นฝ่ายก่อความทุกข์ พระเป็นฝ่ายดับทุกข์ ถ้าเราดับทุกข์ได้ก็เรียกว่าเราอยู่กับพระ ถ้ามีความทุกข์ก็เรียกว่าอยู่กับมาร แม้จะตะโกนว่า**“พุทธัง สรรณัง คัจฉามิ”** ให้ดังลั่นไปทั้งวันทั้งคืน มันก็อาจอยู่กับพระไม่ได้ ยังคงอยู่กับมารไปตามเคย เพราะฉะนั้นทุกคนจงรู้จักปรับปรุงจิตใจของตน

ให้มีความสะอาด-สว่าง-สงบ จึงจะชื่อว่า
ได้อยู่กับ“พระ” แล้วจะเห็นความ
ศักดิ์สิทธิ์ของ “คุณพระ” คือการดับทุกข์
ใจได้ แต่จะดับทุกข์ได้ก็ต้องปฏิบัติให้ตรง
ตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอน

ในศาสนาที่ถือพระเจ้า ก็มีการสอน
ว่า พระเจ้าต้องการให้คนเรารับใช้ผู้อื่น
ให้คนเราเห็นแก่ผู้อื่นยิ่งกว่าตัวเอง ให้
ลืมนตัวเองเสีย (=สังคมนิยม) เมื่อใคร
ปฏิบัติตามได้ มันก็เป็นการทำลายกิเลส
ที่เป็นเหตุให้เห็นแก่ตัว เช่น ความโลภ
ความโกรธ ความหลง เขาจึงมีความ
ผาสุกได้โดยที่ไม่ต้องรู้จักตัวพระเป็นเจ้า
ทั้งๆ ที่ยังคงถือเป็นของศักดิ์สิทธิ์อยู่ที่
ไหนไม่รู้ รูปร่างกายตาอย่างไรไม่รู้ รู้แต่

เพียงว่าพระเจ้าท่านต้องการให้คนทุกคน
ไม่มีความเห็นแก่ตัว ให้รักผู้อื่นยิ่งกว่าตัว
ให้รับใช้ผู้อื่น เพราะการรับใช้ผู้อื่นนั้น
ท่านว่าคือการรับใช้พระผู้เป็นเจ้า

ในพระพุทธศาสนาเรามีคำว่า
“พระธรรม” แทนคำว่า “พระเจ้า”

เราจึงต้องรับใช้ “พระธรรม” โดย
วิธีเดียวกัน คือปฏิบัติให้ครบถ้วน
บริบูรณ์ตามหน้าที่ให้สอดคล้องกับกฎ
ธรรมชาติกำหนดไว้ คือ ให้เป็นไปเพื่อ
ความดับทุกข์ ดับความโลภความโกรธ
ความหลง ดับความรู้สึกที่เป็น “ตัวกู
ของกู”(ความเห็นแก่ตัว)แล้ว“คุณพระ”
ก็จะช่วยเราได้ มีผลเป็นความสงบสุขขึ้น
มา เรียกได้ว่า เข้าถึงพระเจ้า หรือ

พระธรรม ได้รับประโยชน์จากพระเจ้า หรือพระธรรม เพราะมี **“คุณพระ”** หรือ **“พระเจ้า”** หรือ **“พระธรรม”** อยู่กับเนื้อ กับตัวเป็นเครื่องคุ้มครองตัวไม่ให้เกิดมีความทุกข์ใจ

การที่จะให้คุณพระช่วยนั้นไม่ต้องลงทุนอะไร คนโง่เท่านั้นที่ลงทุนมากมาย เพื่อให้ได้มาซึ่ง**“คุณพระ”** บางรายลงทุนถึงกับสิ้นเนื้อประดาตัวก็มี (เช่น นักเล่นแร่แปรธาตุหรือพระพุทธรูปเก่าๆ) แล้วผลสุดท้ายก็ไม่ได้อะไร แต่อ้างว่าเอาไว้เป็นที่พึ่งทางใจบ้าง เพื่อบูชาคุณของพระบ้าง เพื่อได้มาซึ่งคุณพระบ้าง แต่ที่แท้แล้วมันได้แต่ความโง่ ยังเป็นภูตผีปีศาจชนิดที่ล่อให้หลงอย่างใด

อย่างหนึ่งอยู่นั่นเอง เพราะว่า“คุณพระ”
ที่แท้จริงนั้น เป็นของได้ฟรี ได้เปล่าๆ
ไม่ต้องเสียสตางค์เลย เพียงแต่ให้รู้จัก
ปฏิบัติทางกาย วาจา ใจ ให้ถูกต้องตาม
คำสอนของศาสนาเท่านั้น

คนบางพวกก็ทำบุญค้ำกำไรเกิน
ควร บริจาคไปนิดหนึ่งก็จะเอาผลตอบ
แทนอย่างนั้นอย่างนี้มากมาย ทำบุญสัก
บาทหนึ่งก็ยกมือขึ้นท่วมหัวแล้วท่วมหัว
อีก ยังส่งให้อธิษฐานกันต่อไปอีก
หลายๆ คน อย่างนี้จะเอาคุณพระหรือ
จะเอาอะไรกันแน่

ลักษณะอย่างนี้มันเป็นเรื่องของ
คนโลภมาก ถ้าได้มาจริงๆ ก็จะมีนิสัย
ละโมภโลภมากยิ่งขึ้นไปอีก

บางคนก็อ้างว่ามี**คุณพระ**อย่างเต็มที ถ้าถือเคร่งครัดมากเกินไปในทางผิดๆ แล้ว เรื่องก็จะวุ่นวายเหลือประมาณ เช่นว่าจะทำนาก็ไม่ได้ เพราะการทำนานั้นต้องไถนาต้องคราดนา เลยกลัวว่าสัตว์ในท้องนาจะต้องตายไป เพราะการทำนา เรื่องนี้มันอยู่ตรงที่ว่า เขารู้จัก **“คุณพระ”** อย่างถูกต้องหรือไม่ถูกต้องอีกนั้นแหละ

พระพุทธเจ้าท่านให้คำนึงถึง**เจตนา** เมื่อมีเจตนาที่จะทำนา ไม่ใช่เจตนาจะฆ่าสัตว์ก็ยังไม่บาป และยังมีพระอยู่ในใจได้

แม้เราจะต้องกินยาถ่ายตัวพยาธิในท้องออกไป ถ้ามีเจตนาที่จะกินยาเพื่อ

ความอยู่รอดแห่งชีวิตตน เป็นการใช้สิทธิ
ป้องกันตัวเอง อย่างนี้ยังไม่ผิดธรรม
คือความเข้าใจที่ถูกต่อนั้นย่อมคุ้ม
ครองบุคคลผู้นั้นไว้ไม่ให้ต้องเป็นบาป นี้
ก็เรียกว่ายังมี“คุณพระ” หรือมี“พระ
ธรรม”คุ้มครองเรา จึงไม่ต้องเป็นบาป

อนึ่ง พวกเพชฌฆาต ถ้าเขามี
ธรรมะ มีความเข้าใจอย่างถูกต้องใน
หน้าที่ กระทำตามหน้าที่แล้ว การที่จะ
ต้องยิงเป้าใครสักคนหนึ่งก็หาเป็นบาปไม่
เพราะเขากระทำไปในฐานะที่ร่วมมือ
กับธรรมะ เพื่อรักษาไว้ซึ่งความเป็น
ธรรมหรือความยุติธรรมของสังคม

แม้ทหารที่จะต้องออกรบฆ่าศัตรู
ตามหน้าที่เพื่อรักษาประเทศชาติของตน

เอาไว้ก็ไม่ใช่เป็นบาป เพราะทำไปด้วยจิตใจจะรักษาความเป็นธรรม ไม่ใช่เพื่อฆ่าคนเล่น

แต่ถ้าถ้าไปรับอาสาเป็นทหารรับจ้างเอาเงิน หรือมุ่งหมายหาประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งด้วยอำนาจของความโลภ ความโกรธ ความหลง ในเรื่องกิน เรื่องกาม เรื่องเกียรติ แล้ว ก็เป็นบาปอย่างยิ่ง แม้จะมีพระแขวนคออยู่เป็นพวงๆ มันก็ไม่พ้นจากบาปไปได้เลย เพราะว่า**สิ่งที่แขวนคอยุ่那儿 มันไม่ใช่คุณพระ** มันเป็นเพียงวัตถุที่คนสร้างขึ้นด้วยความซึ่ขลาด ด้วยความโง่ หรือด้วยเจตนาจะขายเอาเงิน แล้วมาเรียกกันเอาเองว่าเป็น **“คุณพระ”**

คุณพระไม่ได้อยู่ที่พระเครื่องที่
แขวนคอ แต่อยู่ที่จิตใจของคนที่ได้รู้
ได้เห็น ได้เข้าใจธรรมะ ถ้าใครแขวน
พระเครื่องอยู่ที่คอ แล้วยังมีจิตใจ
ประกอบไปด้วยโลภะโทสะโมหะ ออกไป
ปล้นไปฆ่าเขาเพื่อหวังเอากำไรอย่างใด
อย่างหนึ่งแล้ว คนเหล่านี้ก็ต้องบาปหนัก
แม้เพียงทำให้เขาแขนขาหักไปสักข้าง
หนึ่งเท่านั้น มันก็จะไม่มีอะไรที่จะมาถ่าง
บาปนั้นได้

นี่แสดงว่า ถ้าจะให้ “คุณพระ”
ช่วยเราแล้ว เราต้องปฏิบัติธรรมหรือ
เป็นพระเสียเอง จึงจะพ้นจากมาร คือ
พ้นจากกิเลสที่ก่อความทุกข์ เราจะต้อง
รู้จักใช้คุณพระในทางที่ถูกสำหรับทำให้มี

ความผาสุก ให้มีความสุขสะอาด ความ
สว่าง ความสงบอยู่ตลอดเวลา เรียกว่า
คุณพระช่วยให้เราได้รับสิ่งที่ดีที่สุดที่
มนุษย์ควรจะได้รับเพราะการมีคุณพระ
จริงๆ แล้วยังจะต้องช่วยผู้อื่นให้ได้รับ
ประโยชน์ทำนองนี้อีกด้วย นี่หมายความว่า
มีคุณพระมากพอที่จะแจกแก่ผู้อื่น
ด้วย ไม่ใช่การทำพระพุทธรูป ปลุกเสก
พระ แจกพระเครื่อง ขายพระเครื่อง
อย่างที่คุณส่วนมากชอบกระทำกันอยู่ใน
ขณะนี้

ส่วนการประพฤติปฏิบัติที่จะทำให้
มีคุณพระขึ้นมาในใจนั้นก็คือ ถ้าอยาก
จะมีอะไรทำอะไรกันบ้าง ก็อย่ามีย่ำทำ
เพื่อตัวเอง แต่จงมีจงทำเพื่อพระ เพื่อ

ธรรม เพื่อกฎของธรรมชาติ ตามกฎ
ของธรรมชาติ คือทำแล้วมันจะขัดเกลา
ให้เป็นผู้หมดความเห็นแก่ตัว ไม่มีความ
คิดว่าเป็นตัวตนหรือมีอะไรๆ เป็นของตน
แล้วก็จะพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้เพราะ
หมดอุปาทาน

แม้แต่จะกินก็อย่ากินด้วยอำนาจ
ของกิเลส อย่ากินตามความต้องการ
ของพญามาร เดียวนี้แม้เป็นพระแล้วก็
ยังจะเลือกกินอย่างนั้นจะกินอย่างนี้
แล้วยังมีการกินทางตา ทางหู ทางจมูก
ทางลิ้น ทางกาย และทางใจ ให้สมกับ
ความอยากของกิเลสตัณหาอุปาทาน
คนที่มีนิสัยสันดานอย่างนี้ก็เป็นข้าของ
พญามารทั้งนั้น ไม่ใช่เป็นคนของพระเลย

อีกอย่างหนึ่ง อย่ากินอะไรที่หามา
ได้ด้วยกิเลส แต่จงกินแต่สิ่งที่ได้มาโดย
วิธีที่ไม่เกี่ยวกับความชั่ว เช่นจากเงินที่ได้
มาด้วยวิธีสุจริต อย่างนี้เรียกว่าเป็นของ
ที่พระเจ้าให้มา กิน แต่ถ้ากินจากเงินที่ได้มา
โดยทุจริต มันก็เป็นทรัพย์สินสมบัติของ
พญามาร กินเข้าไปแล้วก็ทำให้เลือดให้
เนื้อชั่ว ผู้สืบเชื้อสายกินเข้าไปก็พลอยชั่ว
ไปด้วย

เรื่องนี้พระพุทธเจ้าท่านสอนนัก
สอนหนาและท่านกำชับนักกำชับหนาว่า
ภิกษุทั้งหลายจะต้องไม่บริโภคสิ่งที่ได้
มาด้วยการกระทำอนาถา กล่าวคือ
การงานซึ่งไม่ใช่เรื่องของพระ (เช่น
เดรัจฉานวิชา*) หากไปทำเข้าแล้ว เขา

ให้เงินให้ของให้อะไรมา ท่านห้ามไม่ให้กิน

แม้แต่การแสดงธรรมะบน
ธรรมาสน์ ถ้าไปแสดงอานิสงส์เพื่อหวัง
เอาประโยชน์เข้าตัว แล้วได้อะไรมา
พระก็ไม่ควรจะกิน เพราะเป็นอนิสนา
โดยเป็นสิ่งที่ได้มาอย่างไม่ถูกต้อง ขึ้นกิน
เข้าไปก็เรียกว่าเป็นลูกจ้าง เป็นข้าของ
กิเลส กินค่าจ้างของกิเลส ไม่ได้กิน
อาหารของพระเลย

* เช่น การทำพิธีรีตอง ทำไสยศาสตร์
ใช้เวทมนต์คาถา ทำพิธีสะเดาะเคราะห์
ดูฤกษ์ยาม ทายดวงชะตาราศี รตนน้ำมนต์
ไล่ผี ตั้งศาลพระภูมิ ทำเครื่องรางของ
ขลัง เป็นต้น

หวนกลับมาพูดถึงวิธีที่ว่า ทำ
อย่างไรจึงจะเข้าถึง **“คุณพระ”** ต่อไป
ก็พอจะกล่าวได้ว่า มีอยู่สัก ๓-๔ วิธี คือ
เราจะต้องถึงโดยวิธีที่ทำแต่ความดีงาม
เป็นประจำ มีกำลังใจให้เพียงพอและ
ถูกต้อง มีกำลังปัญญาความรู้เพียงพอ
และถูกต้อง มีความเชื่อความเห็นที่ถูกต้อง
เป็นรากฐาน แล้วเราจึงจะเข้าถึง
“คุณพระ” ได้ ถ้าผิดไปจากนี้ก็เป็นการ
ถึงลมๆ แล้งๆ หรือเป็นความมกมาย เข้า
ใจผิดทั้งนั้น ปัญหาจึงเหลืออยู่แต่
ว่า**“คุณพระ”** จะช่วยเราได้จริงหรือไม่
ขอตอบว่ามันสำคัญอยู่ที่เรา คือว่าเรามี
คุณธรรมของพระหรือไม่ ถ้ามีคุณธรรม
ของพระที่แท้ ก็เป็นการช่วยตัวเองอยู่

แล้วตลอดเวลา นี่แหละที่เรียกว่า**คุณพระช่วย**คนซึ่งประพาศิธรรม เมื่อเราปฏิบัติตามพระก็เรียกว่ามี**คุณพระ**อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว **“คุณพระ”**ก็ช่วยแน่ เพราะ ธรรมย่อมรักษาผู้ประพาศิธรรม

“คุณพระ” นี้ เป็นของเร้นลับ แต่ ถ้าเราทำให้ออกมาปรากฏแก่เราได้ เรา ก็เอา**คุณพระ**นี้ให้มาอยู่ในอำนาจของเรา ได้เหมือนกัน เราบังคับ**“คุณพระ”**ได้ ด้วยการประพาศิปฏิบัติให้ถูก ให้ตรง ให้บริสุทธิ์ ให้มีความงดงามทั้งเบื้องต้น ทั้งท่ามกลาง และเบื้องปลาย ถ้าเราปฏิบัติอย่างนี้ได้ **“คุณพระ”**ก็ช่วยเรา แน่นอน ฉะนั้น ไม่ต้องเป็นห่วงว่าพระ จะไม่ช่วย ความเหลวไหลกมันอยู่ที่

เจ้าตัวที่ไม่ประพฤติปฏิบัติให้ตรงตามที่
พระต้องการ แล้วก็โทษว่าพระไม่ช่วย
นั่นคือคนโกหกมดเท็จ ตลบตะแลง เขา
ต้องการจะให้พระช่วย แต่เขาเล่นตลก
กับพระ หันหลังให้พระ หน้าไหว้หลัง
หลอกพระ แล้วก็โทษว่าพระไม่ช่วย

คนอย่างนี้มีอยู่ทั่วไป แม้กระทำให้
ไปโดยไม่เจตนา เช่นไม่เข้าใจธรรมะ มัน
ก็เป็นการหันหลังให้พระอยู่นั่นแหละ
ฉะนั้น เขาจึงต้องได้รับทุกข์ได้รับโทษ ได้
รับการทรมานใจไปตามประสาของคนที่ไม่
รู้ หรือที่ไม่สนใจในธรรมะ สนใจแต่จะ
ทำบุญค้ำกำไรเกินควร สนใจแต่การ
สะสมพระเครื่อง เอาแต่ไหว้พระพุทธรูป
คนอย่างนี้พระท่านไม่นิยม ท่านจึงไม่ช่วย

เพราะฉะนั้น คนที่เอาแต่ทำบุญ โดยไม่ศึกษาธรรมะ ก็ต้องประสบกับความยุ่งยากลำบากใจ แม้จะร่ำรวยก็ รวยไว้สำหรับเป็นทุกข์ แม้จะมีอะไร มากก็มีไว้สำหรับเป็นทุกข์ แม้จะมีชีวิต ยืนก็มีสำหรับจะเป็นทุกข์ คนที่มีพระใน ใจหรือถึงธรรมจะไม่มีอาการอย่างนี้ จะ มีแต่ความสะอาด-สว่าง-สงบ มากขึ้นๆ

ฉะนั้น ขอให้พิจารณาดูให้ดีว่า สิ่ง ที่เรียกว่า “**คุณพระช่วย**” นี้ จะช่วยเรา ได้อย่างไร หรือจะเอาคุณพระมาเป็น ที่พึ่งได้อย่างไร แต่อย่างไรก็ตาม สิ่ง ที่ เรียกว่า “**คุณพระ**” นั้น ย่อมอยู่ร่วมกัน ไม่ได้กับความรู้สึกว่ามี “**ตัวกู-ของกู**” เพราะ “**ตัวกู-ของกู**” นั้นมันคือความเห็น

แก้ตัวจัด **“คุณพระ”**จะปรากฏแต่ใน
เวลาที่มีจิตว่างจาก **“ตัวกู-ของกู”** ถ้า
จิตว่างจาก **“ตัวกู-ของกู”** เต็ดขาด คุณ
พระก็มีอยู่กับเนื้อกับตัวตลอดชีพ ถ้าจิต
ว่างจาก **“ตัวกู-ของกู”** เพียงครั้งคราว
คุณพระก็มีเพียงครั้งคราว (คือทุกครั้ง
ที่มีจิตว่างจากความเห็นแก้ตัว)

ผู้ใดมีความเชื่อในคำสอนของพระ
พุทธเจ้า แทนที่จะเอาผีสาងเทวดามาเป็น
สรณะ ก็จะมี**“คุณพระ”**ที่แท้จริง และ
คุณพระก็จะช่วยเขาเมื่อนั้น การเปล่ง
วาจาว่า**“พุทัง สะระณัง คัจฉามิ ฯลฯ”**
หรือการขอร้องให้คุณพระศรีรัตนตรัยจง
มาคุ้มครองปกป้องรักษาตน จิงหาได้ก่อ
ผลอะไรไม่ ถ้าตัวผู้นั้นไม่ปฏิบัติธรรม

อนึ่ง โลกกำลังเรียกร้องหา
สันติภาพ ถึงกับทำพิธีทางศาสนาเพื่อหา
สันติภาพ แต่ไม่มีใครทำตามคำสั่งสอน
ของพระศาสดา ไม่สนใจประเพณีธรรม
กันเลย มีแต่การทำพิธีรีตองต่างๆ ใน
ลักษณะที่เป็นการตบตาธรรมะหรือ
พระเป็นเจ้า แล้วก็โทษว่าพระธรรมหรือ
พระเป็นเจ้าไม่ช่วย ศาสนาไม่มีประโยชน์
นี่แหละคือความเหลวไหลของมนุษย์ใน
สมัยปัจจุบัน ฉะนั้น ผู้ใดปฏิบัติธรรม
ธรรมก็จะคุ้มครองผู้นั้น ผู้ใดเหยียบ
ย่ำธรรม ผู้นั้นก็จะถึงความพินาศ

ดังนั้น ควรจะรู้จักสิ่งที่เรียก
ว่า“ธรรม” หรือ“พระเจ้า” ให้ดีกว่าที่
กำลังรู้กันอยู่ให้เคียงคู่กับความก้าวหน้า

ทางวัตถุ มิฉะนั้นแล้วลัทธิวัตถุนิยมจะ
ครอบงำมวลชนจนไม่มีธรรมะเหลืออยู่
ในโลกเลย เรื่องก็จะกลายเป็นว่า ลัทธิ
วัตถุนิยมจะนำโลกไปสู่สงครามหรือ
วิกฤตการณ์ถาวรได้ง่ายๆ มนุษย์ก็จะ
กลายเป็นสัตว์ในอบายภูมิ คือจะทุกข์ใจ
เหมือนสัตว์นรก โหดร้ายเหมือนสัตว์
เดรัจฉาน โลกเหมือนเปรต และมีความ
กลัวดุจจอสुरกายไปทันที นี่คือการสูญสิ้น
ของอารยธรรมหรือมนุษยธรรมอย่าง
แท้จริง ทั้งๆ ที่โลกก็กำลังก้าวหน้าไปใน
ทางวัตถุเป็นอย่างมาก

ถ้าเรารู้จักสังฆธรรมกันให้ถูกต้อง
และมากเพียงพอ มนุษย์ก็จะก้าวหน้า
ในทางธรรมยิ่งกว่าที่กำลังเป็นอยู่ใน

เวลานี้ ซึ่งรู้จักกันแต่เพียงว่าเป็นสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์อะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งตนจะวิ่งเข้า
หาก็คือเมื่อจนทำหรือจนตรอกเข้าจริงๆ
เท่านั้น เพราะเขาเห็นว่าไม่มีประโยชน์
อะไรแก่เขา ไม่มีใครสนใจปฏิบัติธรรม
ด้วยศรัทธา โลกจึงเต็มไปด้วย “อธรรม”
และผลได้รับเป็นอย่างไร ท่านทั้งหลาย
ก็ทราบกันดีอยู่แล้ว

ฉะนั้น จงเห็นสมควรที่จะบอก
กล่าวให้รู้กันมากๆ ว่า “คุณพระ” หรือ
“พระเป็นเจ้า” จะช่วยเราได้อย่างไร
และไม่ใช่ว่าการอ้อนวอนบูชาขอร้องอย่าง
ที่คนส่วนมากกระทำกันอยู่ในขณะนี้

กรรมดี ดีกว่า วัตถุมงคล

กรรมดี ดีกว่า มงคล

สืบสร้าง กุศล

ดีกว่า นั่งเกล้า ของขลัง

พระเครื่อง ตะกรุด อุทกัณ

ปลุกเสก แสนนมัง

คาดมั่ง แขนมั่ง รังรุง

ขี้ลาด หวาดกลัว หัวยุ่ง

กิเลส เต็มพุง

มงคล อะไร ได้คุ้ม

อันธพาล ชื้อหา มาคุม

เป็นเรื่อง อุทลุม

นอนตาย ก่ายเครื่อง รางกอง

ธรรมะ ต่างหาก เป็นของ

เป็นเครื่อง คุ้มครอง

เพราะว่า เป็นพระ องค์จริง

มีธรรม งาม ไครย

ไรธรรม ผิด

ไม่ยิง ก็ตาย เกินตาย

เหตุ นั้น เราทำน หึงชาย

เร่งชวน เร่งชวย

หาธรรม มาเป็น มงคล

กระทั้ง บรรลุ มรรค ผล

หมดตัว หมดตน

พ้นจาก เกิด แก่ เจ็บ ตาย

บริสุทธิ์ ผุดผ่อง ใจกาย

อุปัทวะ ทั้งหลาย

ไม่พ้อง ไม่พาน สถานใด

เหนือโลก เหนือกรรม อำไพ

กิเลส -สวะ โทน

ไม่อาจ ย่ำยี ปิศา

พุทธทาสภิกขุ

วัฒนธรรมชาวพุทธไทย

๑. ขยันขันแข็ง, กล้า, ยอมตายถ้าถูกรังแก.
๒. สุภาพ, อ่อนโยน, เชื่อฟังผู้เฒ่าผู้แก่.
๓. กตัญญู : รับรู้คุณ แม้สิ่งไม่มีชีวิต
แม้อุปสรรคศัตรู.
๔. มีศีล-มีสัตย์, เปิดเผย-บริสุทธิ์ใจ.
๕. ประหยัด-สันโดษ,
รู้จักทำสิ่งร้ายให้กลายเป็นดี.
๖. มีเมตตา-กรุณา, มีน้ำใจ-ไม่มีเขา ไม่มีเรา.
๗. อดกลั่น-อดทน ด้วยใจแจ่มใส,
คอยได้-รอได้
๘. เป็นฝ่ายยอมได้-ให้อภัยได้
เพื่อให้อะไรๆ มันลงกันได้.
๙. ไม่ตามใจกิเลส แต่เลือกข้างถูกรังแก.
๑๐. มีแบบฉบับในเรื่อง กิน-อยู่-หลับ-นอน
เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย เป็นของชาวพุทธเอง.

“ คุณ พระ ”

ไม่ได้อยู่ที่พระเครื่องที่แขวนคอ
แต่อยู่ที่จิตใจของคนที่ได้รู้ ได้เห็น
ได้เข้าใจธรรมะ

ถ้าจะให้ “คุณพระช่วย” แล้ว
เราต้องปฏิบัติธรรม หรือเป็นพระเสียเอง

